

Кіровоградська область
Областевий ін. Н. К. Крутський
Лав. №

Контрольний зразок

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ІМ. ДІТЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 9 жовтня 1980 року

№ 121 [2849]

Ціна 2 коп.

НОВИНИ

Рейди молодих

Зірке око у «Комсомольського прожектора», що діє на вуглерозрізі «Банду-рівський» виробничого об'єднання «Олександрія-вугілля». Результати проведених ним рейдів не раз ставали предметом серйозного обговорення на засіданнях комітету комсомолу підприємства.

ма. піддали гострій критиці начальників розкривної ділянки № 1 Л. В. Бутхарея та автотракторно-бульдозерного парку М. Г. Сидорова за недбайливе ставлення до народного добра.

По сторінках Ленініани

60 річчю промови В. І. Леніна на III з'їзді РКСМ та 60 річчю створення першого комсомольського осередку в Гайворонському районі присвятили своє традиційне свято книги учні Гайворонської середньої школи № 5.

УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛА МОЛОДЬ КІРОВОГРАДСЬКОГО ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ НОВОЇ КОНСТИТУЦІЇ СРСР

РАПОРТ ЧЕРВОНОЗОРІВЦІВ

Широкий комплекс прав і свобод радянської людини нині охоплює працю, відпочинок і освіту, раціональне використання вільного часу та безперешкодний доступ до досягнень культури, науки, техніки й художньої творчості. На конкретних прикладах про це йшлося на тематичному вечорі «Я країни іншої не знаю», що відбувся в день свята в Палаці культури імені Жовтня. З гордістю червонозорівці рапортували, що напередодні річниці Конституції СРСР виконали п'ятирічний план

виробництва товарів широкого вжитку, а також план випуску запасних частин до сільськогосподарських машин. Закінчився святковий вечір великим концертом. Перед гостями виступили дитячий хореографічний ансамбль «Струмок», народний ансамбль танцю «Колос», вокально-інструментальний ансамбль «Алегро».

Т. НЕЛЮБІНА,
завідуюча відділом культурно-масової роботи Палацу культури імені Жовтня.
м. Кіровоград.

«ДВА СВІТИ—ДВІ ДЕМОКРАТІЇ»

Тематичний вечір під такою назвою для молоді міста відбувся в Гайвороні. На ньому йшла мова про радянську демократію в дії, про те, як глибоко звучать сьогодні слова про права і свободи в капіталістичному світі.

За традицією на вечорі молодим робітникам вручили трудові книжки. Цю почесну місію виконав кавалер ордена Тру-

дового Червоного Прапора, член районної ради ветеранів комсомолу Б. О. Крутлов. Від імені молоді виступила робітниця Гайворонського тепловозремонтного заводу А. Васильєва. Вона звернула присутніх, що молодь гідно продовжує ватиме революційні й трудові традиції радянських людей.

Л. ПАНЧЕНКО.

Осіньне поле: РОБОТА УДАРНА, ТВОРЧА, НАТХНЕННА!

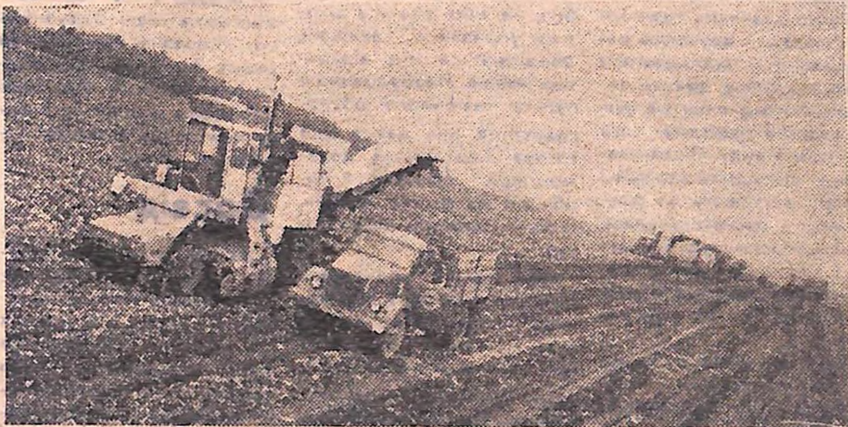
З МОЛОДЕЧИМ ЗАПАЛОМ

Зима дедалі частіше нагадує про себе нічними заморозками. По-господарському зустріти її, створити надійний запас кормів для громадської худоби — таке завдання поставили перед собою молоді кормодобувники колгоспу «Іскра» Олександрівського району.

З молодечим запалом трудяться на кукурудзяній плантації молодий комбайнер Василь Жаботинський. Шодня він накошує понад двісті тонн маси кукурудзи. На передового комбайнера рівняються його товариші-механізатори — тракторист комсомалець Анатолій Русецький та інші.

Молодь цього колгоспу вже заготовила понад вісім тисяч тонн соковитого корму. Це майже третина того, що зробили молоді кормодобувники всього району.

В. ГРЕБІНИК,
завідуюча відділом комсомольських організацій Олександрівського райкому ЛКСМУ.

Колгосп «Росія» Новоукраїнського району Добре підготувавшись до відповідального періоду, молодь цього господарства разом з ветеранами сільськогосподарського виробництва успішно збирає цінні врожай цукрових буряків, урожайність яких — 300 центнерів з гектара. На знімку: робітний момент на буряковому полі. Збирально-транспортний загін збирає цукристі потоковим способом.

Велику допомогу колгоспові «Україна» Голованівського району подали під час «малого трудового» учні Кіровоградського машинобудівного технікуму, щодень виконуючи завдання на 125 процентів. На знімку: за роботою. (Знімок зроблено в останній день перебування учнів у колгоспі.)

ДО ПІДСУМКІВ «МАЛОГО ТРУДОВОГО» СЕМЕСТРУ

Колгосп «Жовтнева революція» Новгородівського району. На «відмінно» пройшов тут «малий трудовий» учнів Кіровоградського медичного училища. На знімку (зліва направо): Наталя КОНДРАТЕНКО, Тетяна КАЗАНЮК, Олександра ПОГОРЕЛАЯ, Лідія ЛУГОВА та Галина ЯЦЕНЮК під час роботи — сортування помідорів.

Фото С. ФЕВЕНКА.

Ланка сестер Лоскутових

У Старобешеві, на батьківщині Наші Ангеліної, першими вивели комбайни в кукурудзяні загілки посвідомлені легендарної трактористки — сестри Лоскутових з колгоспу імені В. І. Леніна. Кожен гектар їхньої плантації, розміщеної на суходолі, дає в середньому п'ятдесят центнерів зерна. В умовах степової посушливої зони це досить престижний рубіж, і взяли його дівчата наполегливою працею. Добре провели вони сім'ю, подбали, щоб росла кукурудза доглянутою, а тепер дружно приступили до збирання. З початку робіт ланка сестер очолює змагання молодих механізаторів Донеччини. Цими днями перший секретар старобешівського райкому комсомолу Леонід Меньякін тепло поздоровив дівчат з перемогою і вручив їм перехідний приз гвардійців осінніх «жнив».

Милі воли у мене, хороши і з вогником, — розповідає про сестер керівник тракторної бригади, кавалер ордена Леніна Марія Трандофілова. — Наприклад, почули про перспективний гібрид — подавай їм його негайно! Дізнались про індустриальне вирощування кукурудзи — «Давайте і ми спробуємо».

Лоскутові одними з перших у районі освоїли торік промислову технологію вирощування культури. І це допомогло їм, незважаючи на спеку і сухоту, що обрушувались на плантації, зібрати з кожного гектара по 45 центнерів зерна. Як дорожгу реліквію зберігають дівчата телеграму космічної «Чайки» Валентини Терешкової, яка тоді поздоровила їх з трудовим успіхом.

Загальний хліборобський стаж Лоскутових лише десять років. Шість з них — за плечима Ніни — вже відомої в області майстрині врожайів. Тамара зустріла в полі третю свою робочу осінь. З відзнакою закінчили

Кор. ПАТАУ.

КОЛИ ПРАЦЯ—ТВОРЧИСТЬ

Учмало років прослужив молодому комбайнеру колгоспу «Дружба» Миколі Смирному закріпленій за ним бурякозбиральній комбайні, та й нині працює, як новий. Любить техніку хлопець. На минулих жнивках він жаткою ЖВН-6 скосяв хліба на 262 гектарах. Коли ж настала пора копати буряки, молодий комуніст пересів на свій КСТ-3а і показує на ньому зразки ударної праці. Він уже викопав цукристі біляк як на 40 гектарах. Усього ж Микола дав слово зібрати корені на ста гектарах і накопати їх близько двох з половиною тисяч тонн.

В. ЄДНАК,
другий секретар Вільшанського райкому комсомолу.

БУДНІ МІЖШКІЛЬНОГО

МЕХВСЕОБУЧ

Третій рік у селі Підсоному Новоархангельського району діє міжшкільний навчально-виробничий комбінат. Учні 9—10 класів семі середніх шкіл району знайомляться тут із тракторною, шевською, автомобільною справою, опановують навички роботи майстра машинного доіння, вивчають основи тваринництва. Загалом у комбінаті вчиться 162 учні дев'ятих і 205 — десятих класів. Щодня о дев'ятій ранку починаються заняття, заходять до спеціально обладнаних класів учні. Завітати туди разом з ними й ми.

Знайомство

П'ять майстрів виробничого навчання та шість учителів — штат комбінату. Люди це переважно молоді. Очолює колектив П. О. Сухоярський. Він працював колись автомеханіком, закінчив фізико-математичний факультет педінституту. Порфирій Олексійович розповів, що комбінат створювався для провадження профорієнтаційної роботи серед учнів. Та пішли далі. Скажімо, кращим учням із тих, що успішно звичають тракторну справу, вручають посвідчення механізатора третього класу, деяким видують посвідчення на право водіння трактора того чи іншого виду. Після навчання більшість хлопців і дівчат вступають до сільських профтехучилищ, сільськогосподарських шкіл і технікумів або лишаються працювати в рідному колгоспі. Це вже радість.

Вони справини ентузіастичні справи — і комсомолки О. П. Плескач, яка прийшла сюди після закінчення факультету загальнотехнічних дисциплін і праці Кризорізького педінституту та її подруга зооінженер Г. В. Подзєрай, і майстри виробничого навчання А. О. Зозуля, Ю. В. Бадрик, і всі інші. А працювати в комбінаті не так легко.

До речі, починався цей навчально-виробничий заклад з нічого. Було приміщення старої школи, котра пустувала після того, як у Підсоному збудували нову, чотиріповерхову. Ні навчальних посібників, ні наочності. Не було й досвіду роботи в подібних закладах у самих викладачів. Та було бажання працювати. З гордістю показує Порфирій Олексійович клас для лабораторних занять з агосправи. Тут — чудові діючі стенди, що ілюструють роботу системи живлення і системи запалання автомобіля ГАЗ-53. Всього обладнано шість робочих місць, причому частину діючих стендів виготовили власними руками — приміром, той, що ілюструє роботу рульового керування, а також розрізи двигунів, вузлів та агрегатів автомобіля ЗІЛ-130, ГАЗ-52.

Немало зусиль доклали, щоб забезпечити наочність класу для занять тракторною справою, для вивчення основ тваринництва. Коробки зміни швидкоходної двигуни, кінцеві передачі — всю наочність збирали, як то кажуть, по криті, а тракторних бригадах.

Проблеми

У тому, що навчально-виробничі комбінати потрібні, вже ніхто не сумнівається. Думатися, саме тому до проблеми комбінату слід ставитися якомога пильніше.

— Серед найбільш важких пугань, — розповів Порфирій Олексійович, — достатня учнів на заняття. Щодня у нас навчається близько 80 хлопців і дівчат. Живуть вони в різних селах, а ми з того транспорту на маємо. Частина учнів на з'являється на заняття, зокрема торговельні школярі, тим часом правління колгоспу імені Кірова має кілька автобусів.

Ще одна проблема — будівництво гаражів. Поки що трактори та автомобілі, на яких учаться школярі упрямляють технікою, зберігаються під відкритим небом. Незбудовано й пункту технічного обслуговування, хоч даано акне готова кошторисна документація, зазезено й необхідні матеріали: камінь, щебінь, дерево, цеглу тощо.

Або так: змонтували доільну установку для показу учням, як вона працює. Майже закінчили монтаж, не вистачає дрібниць. Куди вже не звертатися дирекція комбінату — і в райсільгосптехніку, і до правління колгоспу, та зрушень поки що нема. А тут уже й навчальний рік почався.

Відчуває комбінат і потребу з деяких тракторів. Колісник має, наприклад, аж три, а гусеничний — має жодного. Треба поповнити наочність класу для навчання тракторної справи. Це тільки найбільші з проблем. І всі вони, як і інші, вимагають якнайшвидшого розв'язання.

Що дає комбінат

Один із навчальних класів комбінату. Білязкий хлопчина розповідає про принцип роботи комбайна СК-6. Розповідає про асе зі знанням справи, видно, що підготувався до уроку непогано. Вчитель із задоволенням ставить у класному журналі добру оцінку.

Користуючись короткою перервою, директор просить учнів відповісти на запитання: «Чому ви вибрали собі для вивчення саме тракторну справу?» Відповідає Галя Полемаренко з Тернівки: — Подобається мені робота на тракторі. Важко, що дівчата можуть працювати механізаторами не гірше за хлопців, якщо не краще...

Люда Дудник, теж із Тернівки: — У мене брат працює на тракторі, а раніше був шофером. Й йому завжди тришки заздрила. І ось тепер вирішила опанувати трактор. Хочу рости кхліб своїми руками...

Десятикласники розповіли також, що цього літа Мишко Білик з Нарубайки був помічником на комбайні у свого батька, Ген-

надія Степановича. Деякі інші хлопці теж працювали помічниками комбайнерів, а взагалі — всі проходили практику з тракторних бригадах.

З минулорічного випуску комбінату тільки в Тернівці лишилися працювати трактористами 6 хлопців. А Валя Симакоза і Тая Гончарук, одержавши посвідчення майстрів машинного доіння, агаштувалися на молочнотоварну ферму.

Влітку підняли даярок на фермах школярки, що проживають на території колгоспів імені Будьоніого, «Червона комуна» та інших. Зосталися працювати в тракторних бригадах деякі з учнів, агаштувалися на молочнотоварну ферму.

Досвід

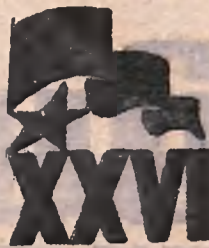
За час, відколи комбінат функціонує, тут нагромаджено певний позитивний досвід. Готуються до нового навчального року починають іще з травня. Необхідно побувати в кожному господарстві, зустрітися з випускниками восьмих класів, педагогами, виявити їхні нахили, уподобання. Все це потрібно для комплектування груп для навчання. Щопіта, як уже говорилося, багато учнів проходять виробничу практику в рідних господарствах. Для наглядку за їхньою роботою потрібно було б мати штат у кілька раз більший, ніж є в міжшкільному комбінаті. Вихід знайшли простий — дирекція звертається до правління колгоспів з проханням прийняти на практику учнів, закріпити за ними наставників і відповідальних за техніку безпеки.

Для кожного профілю в школі є щоденник практики — своєрідний план, згідно з яким учень і знайомиться з виробництвом, опановує навички роботи з машинами та механізмами, їх техобслуговування. За кожен день практичної роботи наставник виставляє практикантові відповідну оцінку. Завдання в щоденнику вказуються по-сильні, з постійним зростанням ступеня складності. Вони вносять систему у практику учнів і саме цим цінні.

За роки, що минули з дня заснування навчально-виробничих комбінатів, мабуть, кожен із нас переконався, що лише в тісному контакті майстрів і вчителів з виробничиками, з керівниками і спеціалістами колгоспів можна досягти бажаного ефекту навчання. Сьогодні селу потрібні кваліфіковані кадри механізаторів, водіїв автомобілів, тваринників, які знають техніку, люблять кхліборобську працю.

Виховати їх ми зможемо тільки разом, тільки спільними зусиллями. І не останнє слово тут комітету комсомолу.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
В. ШОСТАК.

КАЛЕЙДОСКОП МОЛОДІЖНИХ НОВИН

Пішохід виховується в школі

За дієті п'ятдесят років, що минули після незвичайних подорожей Гуллівера, країна Ліліпутів дуже змінилася. Про це мимоволі думавши, побувавши в містечку, що поляглося поруч школи № 62 столиці Киргизії.

Тут усе як у сучасному місті, але тільки зменшене в багато раз — покриті асфальтом площі, вулиці і тротуари, над перехресттями — світлофори. Розмічено переходи і розворотні смуги, встановлено дорожні знаки. Підкорюються їхнім указанням, вулицями і провулками їздять на самокатах і роликових ковзанах діти. За додержанням правил стежить суворий, як інспектор ДАІ, вчитель.

Так проходить заняття з правил вуличного й дорожнього руху в школі № 62. Граючись, діти непомітно для себе освоюють цю непросту науку.

Подібні заняття запроваджені більш як у семистах школах республіки.

А. МАСЛЕННИКОВ,
кор. ТАРС.

Фрунзе.

За проектами юних техніків

Модель бульдозера, який «обачить» перешкоди й автоматично обходить їх, передано конструкторам заводу «Страум» з майстерень юних техніків Ризького міського Палацу піонерів. На її основі тут створили нову електромеханічну іграшку.

Дитячі задумки нерідко знаходять практичне втілення на підприємстві. Навинки цього року — «Кільцева електрична дорога», «Мозаїчний конструктор» та інші при теж створено з допомогою юних техніків. Завод і Палац піонерів уклали між собою договір про співробітництво і шефську допомогу. Конструктори допомагають вести заняття в гуртках. Найцікавіші пропозиції дітей вони розглядають на технічній раді підприємства, допомагають впровадити їх у виробництво.

В. ЧИП,
кор. ТАРС.

Рига.

СПОСІБ ЖИТТЯ — РАДЯНСЬКИЙ

П'ятнадцятирічними стали для сім'ї Пантелєєвих з молдавського колгоспу «Вірунція» жиння завершального року п'ятирічки. Трудова династія прийняла поповнення: механізаторами стали відразу шість її молодших представників. А коли в господарстві підбили підсумки збирання, виявилось, що вклад сім'ї — майже половина колгоспного «ворсаля».

Красиво, злагоджено працюють семеро братів Пантелєєвих і їхні сини. Так уже повелось в цій сім'ї, коли, повернувшись із фронту, сіз за вашого трактора старший Володимир, Борозну, прокладену ним, продовжили Григорій, Андрій, Василь, Петро, Федір, Іван. У селі Лівідені знають династію механізаторів не тільки по рекордним знаменотях, а і як досвідчених наставників. Школу Пантелєєвих пройшли майже всі молоді механізатори колгоспу.

РОБІТНИЧІ ДИНАСТІЇ: ЕСТАФЕТА ПОКОЛІНЬ

Коментар сектора культурно-оздоровчої роботи в трудово-оздоровчій ВЦРПС: Причетність до справ колгоспу, заводу кількох поколінь великої сім'ї — скільки таких прикладів дає наша життя!

Недавно текстильничі Мосювської камвольної придільної фабрики імені М. І. Калініна відзначили 110-річчя підприємства. В день ювілею колектив ушанував сорок трудової династії, які відпрацювали на фабриці загалом 10 тисяч років. Є серед них сім'ї справді чудові: трудовий стаж потомствених текстильничів Фоминих, наприклад, перевищує 800 років. Кожен із них, хто продовжує сьогодні справу своїх батьків і матерів, пишається фамільною честью, надає тон на ударній вахті в ятричній.

У листі до кадрових робітників і представників трудової династії Пермського машинобудівного заводу імені В. І. Леніна товариш Л. І. Брезнев писав: «Дуже важливо, що кадрові робітники, потомствені трудові сім'ї виявляють батьківське піклування про гідну зміну, допомагають їй оволодіти майстерністю, набувати необхідного досвіду». Соціологічні дослідження, що проводяться в колективах «Уралмаша», Верх-Ісетського металургійного і Свердловського інструментального заводів, показали, що понад 70 процентів робітників, які представляють фамільні династії, — передовики соціалістичного змагання, ударники комуністичної праці. Середніймісячні норми вони перевищують на 10—20 процентів, більшість з раціоналізаторами, беруть активну участь у громадському житті. Від батьків до синів, від матері до дочок передаються традиції радянського робітничого класу і колгоспного селянства. І на самперед — наставність, трудові традиції, самовіддане ставлення до своїх обов'язків перед суспільством, висока свідомість, дисципліна.

Більш як півстоліття тому один із перших в українському селі Бровахи вступив до колгоспу і розорвав вікові мейі Макар Лисенко. Всі десятиро його синів і п'ятеро дочок вирости такими, якими котів їх батьки комунар, — зможуть у професійно кхлібороба, відданими їй на все життя. Славу селянського роду приміюють уже третє й четверте покоління, загальний трудовий стаж династії перевищує півтори тисячі років.

Так само як у Бровахах відоме всім прізвище Лисенко, так усі трудівники Ленінградського баовніого комбінату імені Травнеого повстання знають текстильничів Степаніяів. Іхне прізвище зустрічається на всіх сцендах розділу «Народжене п'ятиріччями» в музеї трудової слави підприємства. І про яку б п'ятирічку не розповідали експонат — першу чи десяту, — поруч цього прізвища стоить слово «достоюно». «Урочами Степаніяів називають і об'єдані заняття, які вволюють Державної премії СРСР Міран Степанія — один із синів засновника династії. Разом з братами Паруйром і Демом він навчав молоді текстильничів раціональної організації зміни, допомагав їм скласти маршрут обслуговування устаткування. В «степаніяівська година» і в програмі навчального комбінату, де викладає глава сім'ї Оганес Міртічович — кращий майстер-наставник об'єданія.

— зможуть у професійно кхлібороба, відданими їй на все життя. Славу селянського роду приміюють уже третє й четверте покоління, загальний трудовий стаж династії перевищує півтори тисячі років.

Обидва ці приклади ще раз говорять про те, що величезний досвід трудової династії їхніх ідників представників став у націй країні доброю школою трудового й морального виховання молоді.

Багато робиться для цього на підприємстві Свердловська, де широко пропагують кращі традиції кадрових робітничих сімей. На заводах і фабриках засновано премії на честь прославлених ветеранів праці, кращих і кращих присвоєно звання почесного заводчанина. На кожному заводі-емстві, будівельному підприємстві, в установі створено ради наставників.

Естафету старших гідно продовжує молода зміна. Настроєнена з роками майстерності, професійна змільність стають неозіненним надбанням трудових колективів. І в цьому — один з характерних рис соціалістичного способу життя, надійний зв'язок сучасного й майбутнього, який постійно збагачується.

Фото П. УМАНСЬКОГО.

(ТАРС).

ЗА ВІДМІННУ роботу під час літніх канікул правління та профком колгоспу «Зоря комунізму» Долинського району нагородили безплатними путівками до столиці нашої Батьківщини тридцятьох крамних старшокласників Братодубівської середньої школи.

Побачення з Москвою

З великим хвилюванням і радістю учні сприйняли цю звістку. Ще більшим хвилюванням вони пройнялися тоді, коли прибули до Москви. На Київському вокзалі їх уже чекали автобус і екскурсовод Московського бюро подорожей та екскурсій. Після невеличкої церемонії привітання та обміну сувенірами юних долинців поселили у зручні номери олімпійського туркомплексу «Ізмайлово».

Другого дня юні туристи здійснили оглядову автобусну екскурсію «Москва — столиця СРСР і XXII Олімпійських ігор» з відвіданням олімпійських об'єктів. А потім — Кремль, Мавзолей...

Далі — архітектурні пам'ятки Москви, дорога серцю кожного Красна площа, центовторі станції метро, туркомплекс «Ізмайлово», олімпійське селище...

Час пролетів непомітно. Всього три дні побачення з Москвою, три дні... Та подорож замалюється школярам Братодубівки ця захоплююча екскурсія.

Нині про свої незабутні враження вони розповідають ровесникам, а на уроках літератури пишуть твори, перекази...

Ю. ГАДЖІВ,
старший методист Кіровоградського бюро подорожей та екскурсій.

ПЕРЕКАЗИ ПРО ВАЛЮ

...П'ятий рік чекала своєї визволення понівечена й принижена фашистами польська земля. А визволителі наближалися зі шкорою.

Наша танкова рота, йдучи в авангарді, швидко просулася по ґрунті, що губилася серед лісів, боліт, аж поки не вийшла на береги невеличкої, але швидкоплинної річки.

Буз пізній вечір. Пливали на захід волохаті хмари. Вечірня зірка дивилась-дивилася на людське горе, принесене війною. А снаряди вили — протяжно, гнітюче, дзиччало пронизливо трасуючі й розривні кулі.

Ось у цей час немозкаччя-лідранок, що шукало порятунку, до шляху пробирався дзичинка. Інші знала присідала й уважно до чогось придивлялася. Там, далеко на сході, шлях через болото освітлювала ракета. Поблизу розвізався снаряд — дзичинка миттю притиснулася до землі, заплакала тихо, майже беззвучно. Гострі осколки розліталися на всі боки, пронизували дерева, гупали на землю. «Наші, рідні! Наші йдуть! — шепотіли зболені її уста. — Вже недалеко, вже близько!»

Танки вже ось, поруч, гурчуть. На головному засліплюючи, сьнянули фарми. В їхньому світлі командир побачив дівчинку років тринадцяти, худорляву, невисоку на зріст, кирпатеньку, з лаганому-переланому платтячку, пошитому з німецької плащ-палатки.

Командир зіскочив з бойової машини, і відразу ж його душу завила хвиля тепла.

— Добри вечір! Та на сентименти не було часу, і командир відповів на привітання, ділозито спитав:

— Дзичинко, до мосту вже недалеко?

— Так, — відповіла вона, — але зразу ж за мостом німці... А мене звать Валя.

— А мажна їх об'їхати, Валю?

— Хіба ще через брід, де я коліса переганяла корозу гітки Гелени.

Валю посадили в танк ротного, і машини рушили за маршрутом, указаним дзичинкою.

Так Валя почала мстити фашистам за своє скалічене дитинство... Дітям дуже близький образ юного героя. Тому на їхні прохання мазі час-то доводилося розповідати про нашу землячку Валю Величку, котра з ризи Валіко Вітчизняної війни допомагала нам, танкістам.

За моїми спгаздами учні Павлівської середньої школи Світловодського району писали перекази. Вибравши з них, на мою думку, найзжливіші місця, скомпонувавши й відредагувавши їх, ці, тепер уже колективні, розповіді пропоную вазій увазі.

А. ШАПОВАЛ,
учитель Павлівської середньої школи Світловодського району, ватажок Волинкої Вітчизняної війни.

кому містенку танкісти обслуговували свої машини. Один екіпаж перевіряв роботу двигуна, інші поповнювали боекомплект, заправляли бак паливом. А біля Валі зібрався невеликий гурт воїнів. Усі цікавилися, як вона, українка, опинилася далеко від своєї Батьківщини.

— Поліцаї забирали людей з нашого села в Німеччину. Я теж потрапила з мамою в готарний вагон. Маленькі вояки були зачеплені колючим дротом. Нас пильно охороняли двоє страшенно злючих фашистів. Однієї темної ночі на зупинці хлопці з нашого села вбили коповірів, забрали у них зброю і втекли. Разом з ними вбралися на волю й інші... Враці дісталися до якогось села і тут узнали, що перебуваємо в Польщі. Молодь, яка втекла разом з нами, пішла партизанити. Нам дала притулок тітка Гелена. Але хтось про це доніс німцям. Була облава, і маму схопили. Її відправили далеко-далеко, в саму Німеччину, а я перекочувувалася. Тітку Гелену фашисти стратили...

— Ось що, Валю, — промовив командир, — ми тебе відправимо в тил, на Батьківщину. Завтра іхатиме машина в господарську частину...

На очах у Валі забричали сльози.

— Я не хочу в тил. Я їду з вами, мені дуже треба знайти маму.

Танкісти, які всього побачили за війну, поспішно відводили завожені очі. А старшина Уваров знайшов у речовому мішку окраєць черстоного хліба й

подав Валі. Зголодніла дівчинка схопила його обома руками і стала жадібно їсти.

Танкісти з боєм відвлялися на дівчинку. Легка, як пушинка, тіло на руках, на щоках аж світилося. І вся вона, немов прив'яла квіточка. Іла вона незвично. Хліб тримала наче дорогоцінну річ. Під окраєць підставила обидві долоні, щоб крихти не падали додолу. А потім, і їх виспала в рот і тихо промовила:

— Такий смачний хліб нам тільки мама давала, на свята. Спасибі вам!

Нездовзі прибула польова кухня.

Для дівчинки почалися дії бойового тривожного шастя.

2. Військовий прапор

У тому затежкому бою Валя по-справжньому збагнула, яку велику зацілюючу силу має військовий прапор.

Танкова бригада дістала наказ зробити рейд у тил противника. Німецьке командування, намагаючись уникнути поразки, спішно організувало засліп. Щоб рейд по тилах завершився успішно, необхідно було засліп з ходу прорвати.

Ранок видався сірим, похмурим. Бойові машини займали вихідні рубежі.

Розвідка доповіла про вогневі точки ворога. Тільки раптовість удару, відвага та кмітливість кожного екіпажу давали право рахуватися на успіх.

— Рівняйтесь по головному танку майора Маркова! — рознеслася команда

по танкових радіостанціях. А нездовзі почувся знайомий, з білоруським акцентом голос майора: — На ворога — вперед!

Над танком командира батальйону Маркова зметнулося червоне полотнище. Заревли потужні двигуни. Здритнулася земля. Бригада кинулася в бій під своєю святинєю — військовим прапором частини.

Кулі летіли в усі напрямки, їх цвощкани та дзиччання заглушували гарматний гуркіт. Не зупиняючись, танки, як буря, пестичли гармати й кулемети, підминали, вбивали живу ворожу силу!

Танк, у якому була Валя Величко, поспішав поряд з танком майора Маркова. І ротний помічник, як рантом почав хилитися додолу червоний прапор — кулями перебило древо.

Ротний наказав механікові-водієві Уварову дещо сповільнити хід. І тоді старший сержант комсомольця Багаудінов через нижній люк вивірився з танка. Ніхто не встиг помітити, як за ним метнулася й Валя.

У гуркоті бою, низько нахилившись до землі, до танка командира батальйону, вона побігла разом.

Підхопивши прапор, сміливці кинулись назад.

— Перший, перший, — прапор у нас. Усе в порядку! — повідомив старшого командир роти.

— Молодці, спасибі! — почувся у відповідь. На полі бою багато зосталося техніки і живої сили! Героям лаврський засліп було пригломомлено гуркотом і паралізовано вогняним шквалом.

Рейд тривав далі. А над танком знову майорів червоний прапор з панисом: «За нашу Радянську Батьківщину!»

ВІД РЕДАКЦІЇ: Яна ж дальша доля відважної дівчинки Валі Величкої Дізнайтеся про це, слідопити.

ЇЇ ВЕЛИЧНІСТЬ — КНИГА

У читальному залі бібліотеки Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. Фото В. ГРИБА.

На календарі — звичайний осінній день. А в школі — свято. По-святковому оформлені класні кімнати, по-святковому одянені діти. На подвір'ї, в коридорах — гості. А ось поглядається й вишуканість сьогоднішнього торжества — королева Книжка...

Так почалося свято книги в Ульяновській восьмилітній № 3. Старанно готувалися до цього і учні, і вчителі.

Поспішаємо до ясравой вивіски «Книжковий базар». Охочих придбати нову цікаву книгу багато. Жваво йде торгівля. За прилазком — продавці, мени шкільного клубу юних книголюбів. Тільки сьогодні вони розповсюдили літератури майже на сто карбованив.

Люблять і цінують книгу у восьмилітці. В кожному класі алаштовано виставки улюблених книг, обладнано куточки читача. Королева Книжка запрошує всіх присутніх до залу. Починається бібліотечна ярмарок. Шкільна бібліотекарка Людмила Іванівна Горобець розповідає про сутнім біографію книги.

Потім перед глядачами пооявляються підручники: Буковар, Читанка, Українська мова, Російська мова, Математика... Вони вітають усіх із торжеством. А далі — звучать загадки про книгу, відповідають на запитання історичні.

Багато глядачів зібралось на конкурс «Сімо, дівчата!» За столами — учасники конкурсу, активістки шкільної секції «Юні

друзі книги» Катя Максименко, Наталя Голчарук, Алла Климчук, Віра Ільченко, Катя Васюта, Алла Черепенко...

Для того, щоб вибороти першість, необхідно добре знати казки, сюжети багатьох літературних творів, красиво прочитати постичні рядки, заспівати пісню, вміти швидко користуватися різними словниками.

Цікаво, захоплююче пройшло змагання. Хто ж переміг? Віра Ільченко.

А по закінченні свята — це вже стало в школі традицією — діти дарують свої восьмилітці книгу, щоб поповнити шкільну бібліотеку, класні бібліотеки.

Н. ГРЕБЕНЮК,
голова Ульяновської районної організації Товариства книголюбів.

Для вас, студенти

Магазин № 9 обліктототу студентам вузів та учням середніх спеціальних навчальних закладів пропонує такі навчальні посібники:

ЖДАНОВ Л. С. Підручник з фізики. Для середніх спеціальних навчальних закладів. К., «Вища школа», 1979. Ціна 1 грн. 10 коп.

ЛИХАРЕВ К. К., СУХОВА Н. А. Збірник задач з курсу «Опті матеріалів». Навчальний посібник для машинобудівних вузів. М., «Машиностроение», 1980. Ціна 80 коп.

МЕРЗОН Е. Д.,

МЕРЗОН І. Е. Збірник задач з машинобудівного креслення. Для студентів машинобудівних спеціальностей вузів. М., «Вища школа», 1980. Ціна 75 коп.

Збірник задач і завдань з фізики. Для середніх спеціальних навчальних закладів. М., «Наука», 1980. Ціна 80 коп.

КОХЛОВ А. І. Математичні таблиці. Для учнів шкіл, ПТУ, технікумів. М., «Наука», 1980. Ціна 60 коп.

Т. САЛАМАТКІНА,
завідуюча магазином № 9.

Автором першого Декрету про мир був В. І. Ленін, КПРС, Радянський уряд, трудящі Країни Рад докладають усіх зусиль, щоб зберегти і зміцнити мир, щоб усі народи нашої планети жили в дружбі і злагоді.

Молодим читачам цікаво буде ознайомитися з книгами, виданими за останній час, у яких висвітлюється боротьба за мир, розповідається про видатних борців за мир і дружбу між народами.

СЛОВО ПРО МИР

ГЛІНСЬКИЙ Б. Наша програма миру. Публіцистичний нарис. К., «Веселка», 1979. III стор.

Прійнята XXIV з'їздом КПРС Програма миру та її органічне продовження — Програма дальшої боротьби за мир і міжнародне співробітництво, за свободу і незалежність народів, існує у XXV з'їздом ленінської партії, стали основою нашої зовнішньої політики, нашим прапором у боротьбі за мир та безпеку всіх народів.

КОВАНОВ В. В. Серця, віддані людям. М., Політвидав, 1979. 288 стор.

Автор книги, заступник голови Радянського комітету захисту миру, присвятив її Ленінському комсомолу. Матеріали, вміщені в книзі, дають повну картину розвитку руху прихильників миру за 30 років. Книга розповідає про видатних діячів сучасності, борців за мир і прогрес: Л. І. Брежнєва, М. Тихонова, Євгені Коттов, Мар'ям Вір-Туомінен та багатьох інших.

КОРОТІЧ В. Побачити зблизька. К., «Молодь», 1980. 184 стор.

Лауреат Республіканської комсомольської премії імені М. Островського та Республіканської премії імені П. Г. Тичини «Чуття одної родини» Віталій Коротич написав цю книгу на основі вражень від поїздки

по Чехословаччині, Угорщині, вивчення економічних аспекти цих країн і Радянським Союзом у рамках Ради Економічної взаємодопомоги, а також від перебування в Лондоні, сучасному велетенському місті, в якому є немало самовідданих борців за мир.

ТРУБАЙЧУК А. Ф., ЛЕЩЕНКО Л. О. Ленінська програма миру в дії. К., «Радянська школа», 1977.

Книга розповідає про успіхи радянської зовнішньої політики, про невтомну діяльність видатного борця за мир у всьому світі Леоніда Ілліча Брежнєва.

Хай слава буде мирі! К., «Дніпро», 1979. 238 стор.

Книга видана до 30-річчя Веселитського руху прихильників миру (1949—1979). Видатні партійні і громадські діячі Радянського Союзу, відомі борці за мир, а також письменники багатонаціональної соціалістичної Батьківщини закликають людей доброї волі до рішучої боротьби проти збройного агресивного імперіалістичного війни, розпалити цю війну. Змістовні розповіді, вірші про мир доповнюються аскраивми ілюстраціями.

О. ШУГАЄВА,
зав. бібліографічним відділом обласної дитячої бібліотеки імені А. П. Гайдара.

МОЛОДИЙ СПЕЦІАЛІСТ

НІЧНИЙ ВИКЛИК

ЗА ВІКНОМ невгаваючи хаюють дощ. Непроглядна темрява зазирає у вікно. Від цього в невеличкій кімнаті було неначе ще затишніше. А за столом зібрався маленький колектив — тато, мама та їхня донька. Таня замріяно подивилася на чоловіка, на малечку Олесю й подумала: «Ось і вона, моя сім'я».

Чи гадалося колись, що буде саме так? На душі стало тепло, спокійно.

— Ну що ж, приступим до вечері, — мовив Андрій.

І саме в цю мить задзвонив телефон.

— Тетяна Іванівна дома? — почувся стривожений голос у трубку.

Не давши чоловікові опам'ятатися, Таня різко підвелася з-за столу і схопила трубку:

— Алло! Слухаю! Кому погано? Зараз буду!

За хвилину вона стояла в дощовику.

— Довечеряйте без мене, — сказала тихим, біблявним голосом, — Терміново мушу їхати. Мама скоро повернеться, — дала вона вже спеціально для Олесі.

Дунко кланув замок лікарського портфеля, негослосно грюкнули сінешні двері, і Тетяну сховала дощова ніч.

Сидячи поруч водія, лікарка задумливо дивилася поперед себе, але не бачила нічого, крім стурбованої води, миготливих «двірішків». «Як не шофери орієнтуються?» — майнуло в голові. «Тетяна Іванівна», — раптом трохи скептично подумала про себе. І не — вона, колишній найкраща і найсоромливіша дівчина у своєму класі. Від цього Таня найбільше терпіла — так це від свого замкненого характеру. Всі в школі знали, що вона відбита, старанна учениця, що мало у кого таке добре й чужіє серце, як у Тетяни, але говорити з нею було важко. Дівчина відразу знічувалась, червоніла до сліз.

Коли після закінчення десятого класу Тетяна вступила до Дніпропетровського медичного інституту, цьому мало хто здивувався, бо знали — сила волі і знання у неї є. Дивувались іншому: як працюватиме вона лікарем? Адже треба буде не тільки лікувати, а й знайти в критичну хвилину найпотрібніші, найтепліші слова...

В інституті Таня вчилася добре, але знов-таки, як і в школі, тут вона була найтихішою студенткою.

Під час розподілу попросилася на рідну Миколаївщину. А коли з'ясувалося, що цього року туди потрапити не вдасться, подумала і попросила направити її в Кіровоградську область. Усе-таки по сусідству. Отак і потрапила в село Тишківку.

Почуття страху та непевності охопили дівчину в перші дні. Йшла коридором лікарні, як та андерсенівська русалочка — немов по гострих ножах. І тут назустріч раптом вийшов анкетний, уже немолодий чоловік у військовому галфе та блискучих

хромових чоботях. На йому був білий, короткуватий халат і збита набік лікарська шапочка. Щось далече, бачене в кінофільмах нагадав він собою Тетяні.

— Ого-го, у нас нове поповнення! — невимушено заговорив чоловік, і очі його заискрились сміхом та доброзичливістю: — Фелдшер, Віктор Гордійович Сухина, колишній фронтвик, нині в запасі. — хвачко відрекомендувався кумедний дідько. І новоприбула лікарка вперше усміхнулася.

Другою людиною, яка заспокоїливо вдилила на Таню душу, стала медсестра Ніна Вікторівна Мармаюк. В очах цієї жінки було стільки материнської теплоти, кожен її рух дихав такою жіночістю і ласкою, що вона, здається, зворушила б кам'яного.

— То спершу завжди так, — заспокоювала Ніна Вікторівна новеньку. — А далі все піде, як по маслу.

Але не відразу пішло все «по маслу». Таня добре розуміла свою справу, ніхто на неї не скаржився. Та якось випадково почувла розмову хворих:

— Тетяна Іванівна, взагалі, нічого. Тільки горда дуже.

Горда! Як голкою під серце. Не пояснювати ж, справді, було тим людям, що вона, лікар-терапевт із вищою освітою, просто не може, не вміє сказати людині ласкавого слова, хоча серцем відчуває — найменший біль свого пацієнта.

А тут іще нова «напасть». Тетяні запропонували очолити комсомольську організацію лікарні.

— Що ви! — мовила топаринам розпачливо. — У мене немає жодних організагорських здібностей. Я... я з хворими навіть не можу, — вирвалося мимохіть, і вона прикусила губу, щоб не заплакати.

— Ану, не пасувати! — різко, по-військовому вигукнув тоді Віктор Гордійович.

У Тетяні пересохло в горлі, однаке відступити вона не посміла. Та й виявилось все не таким і страшним. Комсомолки-медсестри і санітарки були такими ж, як і вона, дівчатами, простими й звичайними. Сама не помітила, як і язик розв'язався!

— Гай-гай, не впізнаю! — часто підморгував Віктор Гордійович. А Таня аж шарілася від тих несподіваних змін.

... Запам'ятав після того один виклик. Людині було дуже погано, і Тетяна, як і зараз, упочі примчала до хворого, зробила відновні ін'єкції. І, як наслідок, як найбільшу подяку, почувла слова:

— Яка ви добра людина, Тетяно Іванівно!

То була справжня перемога, справжнє щастя. Не було більше неспівної, замкненої Тетяни, була Тетяна Іванівна, лікар, рятівниця, така потрібна людям.

Багато що можна пригадати. А з найбільшим хвилюванням — ту незабутню розмову з фельдшером Сухиною, коли Гіп, уже не посміхаючись, серйозно сказав:

— Як ви дивитесь. Тетяно Іванівно, на те, щоб вступити в лави КПРС? Подумайте. Рекомендації можуть дати л. Ніна Вікторівна чи Дмитро Прокопович Мазанський, наш лікар-ветеран.

— Я подумаю, — схвильовано сказала Тетяна.

Дома довго раділася з чоловіком.

— А чи зможу я? — питала з тривогою.

— Щоб ти та не змогла! — з пафосом вигукнув Андрій.

І Таня повірила в себе. Назавжди запам'ятала той серпень, коли в райкомі партії їй вручили червону книжечку.

Життя справді повне несподіванок. Тетяна вже повірила в себе, як у члена партії, але все ж вважала, що вона здатна працювати лише під чимось керівництвом. Аж тут — нова пропозиція: очолити парт-організацію лікарні. Літній секретар виходить на пенсію, і секретарську справу комуністи вирішили доручити їй, молодому членові партії, Тетяні Іванівні Ахмет.

Із хвилюванням побачила, як здійнялася вгору рука Віктора Гордійовича і Ніни Вікторівни, голоз-лікаря Петра Григоровича Скуртова і лікаря Івана Арсенійовича Мартинюка. Але вже не запаникувала так, як тоді, коли обрали комсомольським ватажком. Несподівана віра у свої сили огорнула її душу.

У чудовому колективі їй вийшло працювати. В соціалістичному змаганні за минулий рік Тишківська дільнична лікарня виборола першість серед інших лікарень району. А хіба не найбільша нагорода для лікаря — вдячні очі людей?

Прийом, обходи, виклики... Ось так, як і зараз, Тетяна вискакує з машини і мчить кудись дощ у Жуту, де світиться всі вікна.

— Що з вами тьотю Галю? — говорить, як до близької, виснаженої жінки.

— Серце, Тетяно Іванівно, — поспинними губами шепоче та.

— Зараз, зараз, я захопила все необхідне.

Таня сидить доти, поки не розплюндуються ступені повки хворої. Аж тоді каже:

— То я вже їду, тьотю Галю.

— Щасливо, — мовить жінка, дивлячись услід зволоженими очима.

У кімнату Тетяна заходить уже тоді, коли спить затомлений роботою за кермом автомобіля чоловік і мирно сопє у своєму ліжку Олі.

Незабаром північ. В ефірі — «Юність». Таня чує по радіо звуки такої знайомої «Маленької нічної серенади» Моцарта. Підбігши до гучномовця, вона трохи приглушує його, щоб не збудити домашніх.

а сама прикладає коробочку до вуха і жадібно слухає. І думає про те, що вона по-справжньому щаслива в цьому, мало кому відомому селі, про існування якого вона колись і не підозривала.

Л. ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка, Добровеличківський район.

Молодий комунар Дорогі друзі!

ВИ ЩЕ МАЄТЕ НАГОДУ ПЕРЕДПЛАТИТИ СВОЮ ОБЛАСНУ МОЛОДІЖНУ ГАЗЕТУ «МОЛОДИЙ КОМУНАР» НА 1980 РІК. Передплатна ціна на рік — 2 крб. 40 коп.

Передплату можна оформити в будь-якому відділенні зв'язку, агентстві «Союздрук», у листоноші чи громадських розповсюджувачів преси. Індекс 61197.

поставив нову кінострічку — «День весілля доведеться уточнити». Це хвилююча кінострічка про кохання, про моральну основу, яку повинна панувати в усій поведінці людини. Про вірність і постійність почуттів.

Образ Ані створила одна з найпопулярніших актрис нашого кіно Євгенія Симонова. Сергія грає Борис Щербак.

Новий детектив кіностудії імені М. Горького — «За даними карного розшуку», присвячений героїчній діяльності московської міліції в роки Великої Вітчизняної війни. Режисер Валерій Михайлоаский і сценарист Едуард Хруцький створили незвичайну гостросюжетну

Кіноекран жовтня

Кінопрограма другого осіннього місяця надек шанувальникам кіно можливість ознайомитися з багатьма новими роботами радянських і зарубіжних майстрів кіно.

Ім'я Г. Н. Чухрая добре відоме глядачам. Після закінчення 1953 року режисерського факультету ВДІКу Григорій Наумович зняв свою першу кінострічку за повістю Бориса Лавренюва «Сорок перший». За цей фільм він одержав приз на Міжнародному кінофестивалі в Каннах, 1959 року вийшов на екран його другий фільм — «Балада про солдата», за нього режисер одержав Ленінську премію. В. Сан-Франціско, на Міжнародному кінофестивалі, фільм «Балада про солдата» одержав приз «Золоті ворота» за кращу режисуру, а в Чехословаччині на кінофестивалі трудящих — Великий приз.

У жовтні цього року вихо-

дить новий фільм Г. Чухрая — «Життя чудове». Цю стрічку він поставив спільно з італійськими кінематографістами. Картина розповідає про життя і боротьбу в умовах фашистської диктатури.

У ролі головного героя Антоніо з'являється знаменитий італійський актор Джанкарло Джанніні. В інших ролях: Орнелла Муті, Регімантас Адомайтис, Євген Лебедєв, Юозас Буйдрайтіс, Отар Коберідзе та інші.

Друга стрічка мосфільмів — «Місто прийняв», створена за повістю відомих майстрів детективного жанру братів Вайнерів, розповідає про будні московської міліції в наші дні. У фільмі знімалися Михайло Чигарьов, Інна Аленикова, Олександр Пороховщиков, Микола Граббе. Картину поставив режисер М. Максимов.

На кіностудії імені М. Горького режисер Степан Пучинян за сценарієм Валерія Тура і Павла Фіна

кінострічку з каскадом прийомів джуджитсу, з крижаними перестрілками, шаленими, ризикованими сутичками чекістів з диверсантами. Блискучі, яскраво-гротескові образи героїв фільму створили популярні артисти Олександр Хохинський, Володимир Кенігсон, Леонід Невсдомський, Олександр Соловйов та інші.

В основі нової картини Свердловської кіностудії — «Гонка з переслідуваннями» (режисер О. Воронцов) — історія шофера Степана Чекменюва, життя якого круто змінили трагічні обставини, примусивши по-новому подивитися на навколишній світ, повірити в людей. У фільмі знімалися Михайло Голубович, Людмила Чурсіна, Любов Віролайнен, Микола Пеняков та інші.

С. ІПЛЯШЕНКО,
редактор управління кінофіліції облвиконкому.

ФУТБОЛ

„НИВА“ — „ЗІРКА“ — 0:1

«Нива» в цьому сезоні першою завдала «Зірці» поразки (0:1) на її полі. І на цей раз віщачани з самого початку матчу захопили територіальну перевагу. Та все ж кіровоградцям у першому таймі поталанило відкрити рахунок. Олександр Алексєєв на 37-й хвилині, одержавши пас у центрі поля, на великій швидкості ввійшов у штрафний май-

данчик віщанця. Опинившись вчп-на-вчп із голіпером, він послав м'яч у ворота.

Після відпочинку малочисельні гри майже не змінилися. Поступаючись «Ниві» територіально, наші земляки компенсували це злагодженими спільними діями. Залезно від ігрової ситуації вони створювали чисельну перевагу на всіх ділянках поля, це руйнувало задума-

ні комбінації суперника. Ефект його намагання уникнути поразки або звести зустріч до нічийї виявився марним.

Наступний 43 тур — 13 жовтня. «Зірка» прийматиме херсонський «Кристал». А завтра, 10 жовтня, вона у Хмельницькому проведе прощальну гру першого кола з місцевим «Поділлям».

В. ШАБАЛІН.

Редактор М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой комунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українском яз.в.в.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

наша адреса

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патриотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-63-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України, м. Кіровоград, вул. Гніпки, 2.